

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI

Korzo 13

Poslovni broj: 10 UsI-1333/16-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Rijeci, po sutkinji Danici Vučinić, dipl. iur., uz sudjelovanje zapisničarke Sanje Misirača, u upravnom sporu tužitelja
protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zorana R. Frangeša Mihanovića 9, zastupanog po službenim osobama
uz sudjelovanje zainteresirane osobe
zastupane po opunomoćenici
radi obustave postupka inspekcijskog nadzora, 5. lipnja 2017.,

p r e s u d i o j e

Poništava se odluka tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-07/14-01/37, URBROJ: 376-04/AM-14-10(DM) od 15. rujna 2014., te se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika KLASA: UP/I-344-07/14-01/37, URBROJ: 376-04/AM-14-10(DM) od 5. rujna 2014., obustavljen je postupak inspekcijskog nadzora nad trgovačkim društvom
jer da više ne postoji pravne pretpostavke za vođenje postupka.

Tužitelj je ovom Sudu pravodobno podnio tužbu kojom osporava zakonitost rješenja tuženika u kojoj navodi da je u rješenju tuženika stoji da je SIM odbijen zbog neaktivnosti, koju tvrdnju da je HAKOM sam pobio u rješenju od 6. listopada 2014., a u kojem stoji da je korisnik, prije upisivanja zahtjeva u CABP, obavio prvi poziv i da je to ipak bila nekakva aktivnost i navodi da je SIM u mreži
aktivan čim se stavi u uređaj i navodi kako je prvi poziv obavljen sukladno Pravilniku 100/12, a kojega je u potpunosti poštovao, a
da ga je prekršio kada je odbi odobriti prijenos broja, što da je utvrđeno u identičnom postupku na Upravnom sudu u Rijeci koji se vodio pod poslovnim brojem 3 UsI-1761/13-16 u kojoj da je istaknuto da su
i HAKOM prekršili Pravilnik jer su ustrajali na neodrživoj tvrdnji da korisnik nije obavio prvi poziv, te navodi kako tuženik navodi da nikada tužitelj nije se služio brojem koji želi prenijeti iz
a što da nije točno jer je u rješenju od 6. listopada 2014. tuženikov inspektor istaknuo da je on s broja koji je tada bio u
obavio više poziva, što znači da se služio spomenutim broje. Nadalje navodi da u Pravilniku s100/12 ne postoji ograničenje brojeva koji se mogu prenijeti iz jedne u drugu mrežu i da se ne navodi da se broj prije zahtjeva za prijenos mora upotrebljavati mjesec ili više dana i da nitko nema pravo procjenjivati njegove motive za prijenos ukoliko su oni sukladni s pravilnikom, što da je Upravni sud u Rijeci potvrdio svojom presudom u unaprijed navedenoj odluci i navodi kako njegov broj mora biti prebačen u drugu mrežu i da

ustraje u prekidu svih veza s [redak] i zahtjeva odobrenje prelaska u [redak] i stoga očekuje da se poništi rješenje, naredi prijenos broja, da mu se isplati naknada i zatezne kamate i nada se da će Upravni sud poštovati mišljenje Ustavnog suda koji naglašava da obračun kamata može biti dio upravnog postupka ako je sporedni zahtjev, a ovdje da je glavni zahtjev vezan za prijenos broja i isplatu naklade zbog kašnjenja, te u svojem podnesku od 8. studenoga 2016. dostavlja i dodatno očitovanje u kojemu u bitnome navodi navode iz tužbe.

Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo kako prigovara svim navodima iz tužbe i napominje, u odnosu na navode tužitelja u činjenicama utvrđenim u drugim upravnim sporovima, kako se radi o zasebnim upravnim aktima čija se zakonitost ispitala u posebnim upravnim sporovima dok se u konkretnom slučaju ispituje zakonitost isključivo predmetnog rješenja i da je u predmetnom slučaju tuženik 8. svibnja 2014. zaprimio predstavku tužitelja radi nepravovremenog prijenosa broja iz mreže [redak] mrežu [redak], obzirom da je zahtjev za prijenos broja tužitelja odbijen od strane [redak] slijedom čega je i pokrenut inspekcijski nadzor nad operatorima [redak] i [redak], te se poziva na odredbe članka 18. stavak 1. točka g. Pravilnika u kojemu se navodi da se zahtjev za prijenos broja može odbiti ukoliko korisnik unaprijed plaćene usluge nije ostvario svoj prvi poziv (SIM neaktivan) i sukladno navodima [redak] i tužitelja, navodi kako je tužitelj ostvario prvi poziv ali da se u konkretnom slučaju radi o pozivu prema besplatnom broju i obzirom da nije došlo do naplate da sustav [redak] nije prebacio korisnički broj u status „aktivan“, što da je sukladno poslovnoj praksi [redak] i u vrijeme podnošenja zahtjeva za prijenos broja, da Pravilnik nije propisivao što je aktivan, a što neaktivan status korisničkog broja slijedom čega je, za razliku od trenutno važećeg Pravilnika, navedeno spadalo u poslovni proces samog operatora. Nadalje se poziva na odredbe članka 19. stavak 3. Pravilnika kojim se u slučaju odbijanja prigovora od strane davatelja broja, korisnik može putem primatelja broja podnijeti prijavu inspektoru elektroničkih komunikacija i u konkretnom slučaju da se očitovao kao nije zaprimio prigovor tužitelja na temelju kojeg bi podnio prijavu inspektoru i napominje kako je tužitelj kada je saznao za odbijanje prijenosa broja, predstavku uputio tek nakon osam mjeseci. U odnosu na navode tužitelja kako je onemogućen u prijenosu broja ističe kako tužitelj može ostvariti prijenos broja podnošenjem novog zahtjeva [redak].

obzirom da je stari zahtjev postao nevažeći i da prema članku 2. trenutno važećeg Pravilnika je propisano da SIM „neaktivan“ predstavlja situaciju kada korisnik putem terminalne opreme nije ostvario pristup mreži, slijedom čega ocjena je li naplatni poziv predstavlja SIM „aktivan“ ili „neaktivan“, više ne spada u domenu poslovne politike operatora, već da i besplatan poziv predstavlja ostvarenje pristupa mreži i da je stoga sada i nevažno koji pozivi su ostvarivani s korisničkog broja tužitelja, ali da je iz tužiteljevog odbijanja podnošenja novog zahtjeva, proizlazi da isti ustraje u svojoj nakani ostvarenja dodatne novčane naknade koja je procjena njenoj svrsi i cilju i napominje kako je tužitelj već ostvario naknadu za prijenos broja u iznosu od 9.970,00 kuna, koja isplata je od strane tuženika naložena [redak] i u već spomenutim inspekcijskim nadzorima, da je tuženik obustavio postupak nad [redak], ali da su u inspekcijskom nadzoru pokrenutom nad [redak] utvrđene nepravilnosti u komunikaciji s tužiteljem, slijedom čega je [redak] naložena isplata naknade, a rješenje o isplati naknade da je predmet drugog upravnog spora pred istim sudom. U odnosu na navode tužitelja kojim traži zakonske zatezne kamate, napominje kako se radi o zahtjevu koji se u konkretnom slučaju ne može isticati u upravnom sporu, da se u inspekcijskom postupku provedenim pred tuženikom odlučuje o povredi propisa koji uređuju prijenos broja od strane operatora te propisanoj naknadi, dok isticanje potraživanja za zakonske zatezne kamate ne predstavlja upravno-pravnu stvar o kojoj se odlučuje u upravnom postupku kao i u upravnom sporu pokrenutom zbog ispitivanja zakonitosti odluke donesene u upravnom postupku i da navedeni zahtjev

predstavlja građansko pravnu stvar, te se poziva i na presudu Upravnog suda u Splitu pod poslovnim brojem 3 UsI-2229/13 i stoga predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Tužitelj se podneskom od 6. prosinca 2016. očitovao na tuženikov odgovor na tužbu u kojoj ponavlja navode iz tužbe i ponovno se poziva na pravomoćnu presudu od Upravnog suda u Rijeci pod poslovnim brojem 3 UsI-1761/13-16 i na HAKOM-ovo rješenje KLASA: UP/I-344-07/13-01/78, URBROJ: 376-04-15-20, koje odluke da su u potpunosti primjenljive na njegov slučaj jer da su svi primjeri kršenja Pravilnika o prenosivosti broja 100/12 identični i da su on i njegov sugrađanin obavili prvi poziv i po tom predali zahtjev za prijenos broja iz u (brend i da je obojici onemogućio prijenos tvrdeći da početni poziv nije prvi poziv, a što je već objasnio u svojoj tužbi. U odnosu na pozivanje tuženika na presudu Upravnog suda u Splitu navodi kao s Rječka presuda odnosi na prijenos broja a Splitska na zatezne kamate i naplatu naknade za opomenu, da Splitska presuda nema veze s prijenosom broja i da ista presuda nije pravomoćna, a što se tiče predstavke koju je tužitelj HAKOM-u uputio osam mjeseci nakon saznanja za odbijanje, navodi kako u Pravilniku o prenosivosti broja 100/12 ne postoji rok u kojem se korisnik treba javiti HAKOM-u, navodi kako HAKOM tvrdi da se korisnik regulatoru javio tek u svibnju 2014., što da je neistina, te navodi kao su zatezne kamate u Splitu bile glavni zahtjev, a ovdje da predstavljaju sporedni zahtjev jer glavni zahtjev čine prijenos broja i obračun naknade za kašnjenje, te se u dodatnim očitovanjima od 21. prosinca 2016. i 18. travnja 2017. ujedno i poziva na ponovno odluku i Ustavnog suda Republike Hrvatske kao i odluku Visokog Upravnog suda Republike Hrvatske u presudi pod poslovnim brojem Usž-3083/16-2, objavljena 14. prosinca 2016.

U ovom sporu provedena je rasprava na ročištu održanom 29. svibnja 2017. u prisutnosti tužitelja, službenih osoba tuženika i opunomoćenice zainteresirane osobe, čime je strankama, u smislu odredbe članka 6. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, u nastavku teksta: ZUS), omogućeno da se izjasne o zahtjevima i navodima druge strane te o svim činjenicama i pravnim pitanjima odlučnim za rješavanje predmetnog spora.

Tužitelj je ustrajao kod navoda iz tužbe i tužbenog zahtjeva, kao i podnesaka predanih nakon podnošenja tužbe i napominje kako želi da mu se izvrši prijenos broja, te da mu je rješenje o obustavi postupka uručeno 23 mjeseca kasnije nakon donošenja rješenja tuženika i to na sudu, te napominje kako broj još uvijek nije prenesen.

Službena osoba tuženika izlagala je kao u odgovoru na tužbu, i u odnosu na navode tužitelja ističe kako su točni navodi tužitelja da je dostava osporenog rješenja neuredna, što su i sami napisali, te smatra da nema pretpostavke za vođenje postupka obzirom da će prijenos broja biti izvršen kada tužitelj i postavi taj zahtjev, jer da se o većini naknade odlučuje u drugom postupku, na što je tužitelj iskazao da nije potrebno podnositi novi zahtjev jer ima sve identično riješeno kao u slučaju gospodina o čemu da postoji pravomoćna presuda, dok pozivanje na nepravomoćnu presudu Upravnog suda u Splitu od strane tuženika nema nikakvog učinka.

Opunomoćenica zainteresirane osobe je navela da se u cijelosti pridružuje navodima tuženika, te smatra da je irelevantno daljnje vođenje inspekcijskog nadzora, obzirom da je ovdje tužitelju isplaćena naknada, koja naknada nije isplaćena od zainteresirane osobe već vjerojatno od drugog operatera.

Tužitelj je na ročištu predao u spis svoje očitovanje, u koje očitovanje su izvršile uvid i ovdje pozvane stranke, tuženik i zainteresirana osoba i koje su navele kako se neće posebno očitovati na isti podnesak obzirom da je već sve ranije iznijeto.

Tužitelj je ostao pri tužbenom zahtjevu da se izvrši prijenos broja.

U cilju ocjene zakonitosti osporavanog rješenja tuženika Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta upravnog postupka u kojem je doneseno osporavano rješenje tuženika, te uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta ovog upravnog spora.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

Iz spisa predmeta koji prileže spisu proizlazi da je tuženik 8. svibnja 2014. zaprimio predstavku tužitelja zbog toga što je isti odbijen sa zahtjevom za prijenos broja iz mreže operatora u mrežu, zbog čega je pokrenut inspekcijski nadzor nad radi utvrđivanja razloga odbijanja prijenosa broja, odnosno ne pridržavanja obveza iz Pravilnika o prenosivosti broja („Narodne novine“ broj: 100/12, dalje Pravilnik), nakon čega je inspektor utvrdio da ne postoje osnove za daljnje vođenje inspekcijskog nadzora nad iz razloga što nije utvrđeno postojanje postupaka koji bi bili protivni odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama, Pravilnika i drugih propisa kojim se uređuje postupak prijenosa broja.

Odredbom članka 120. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09, u nastavku teksta: ZUP) u svezi s člankom 98. stavak 5. ZUP-a, propisano je da obrazloženje rješenja sadržava kratko izlaganje zahtjeva stranke, utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza, razloge zbog kojih nije usvojen koji od zahtjeva stranaka, razloge donošenja zaključaka u tijeku postupka te propisi na temelju kojih je riješena upravna stvar.

Prema tome, tuženik je u obrazloženju svoje odluke dužan navesti sve razloge na temelju čega je obustavio postupak inspekcijskog nadzora, a obzirom da tužitelj nema uvida u konkretne razloge donošenja takve odluke, a koji razlozi bi trebali biti potpuni, jasni i određeni i uvijek u korelaciji s dispozitivom rješenja. Obrazloženje odluke je za stranku važan dio odluke, u svakom slučaju kada se, po stranku, donosi negativna odluka.

Neosnovan je zahtjev tužitelja kojim traži isplatu zakonskih zateznih kamata, obzirom da se takav zahtjev ne može isticati u ovom upravnom sporu u kojemu se odlučivalo o povredi propisa koji uređuju prijenos broja od strane operatora odnosno o razlozima za donošenje odluke o obustavi postupka inspekcijskog nadzora.

Odluka Ustavnog suda, na koju se poziva tužitelj, u kojoj se navodi da bi pravo na zatezne kamate proizlazilo iz uspješno ostvarenog prava na glavno potraživanje, te da bi predstavljalo sporedni zahtjev uz glavni zahtjev, pa da nije ni pravno logično, ni ekonomično da se o glavnom zahtjevu odlučuje u jednom postupku (upravnom), a o sporednom zahtjevu u drugom postupku (građanskom parničnom), nije primijenjiva na konkretan slučaj jer se o glavnom potraživanju odlučivalo rješenjem, KLASA: UP/I-344-07/14-01/48, URBROJ: 376-04/AM-1-3 od 6. listopada 2014.

Slijedom svega navedenoga, osporavano rješenje tuženika ocijenjeno je nezakonitim zbog nedostataka u obrazloženju istog, radi čega je valjalo usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja sukladno članku 58. stavak 1. ZUS-a i poništiti osporavano rješenje tuženika, te predmet vratiti tuženiku na ponovni postupak.

U ponovnom postupku nakon ove presude drugostupanjsko tijelo će imajući u vidu naprijed navedeno, donijeti novo rješenje koje će pravilno, potpuno i valjano obrazložiti sukladno citiranom članku 98. stavak 5. ZUP-a.

U ponovnom postupku drugostupanjsko tijelo vezano je pravnim shvaćanjem i primjedbama ovog Suda u pogledu postupka te je dužno donijeti novu odluku u roku od 60 dana od dana dostave presude, sukladno odredbi članak 81. stavak 2. ZUS-a.

Slijedom svega navedenoga odlučeno je kao u izreci ove presude.

Kako tužba nije odbačena, niti je tužbeni zahtjev odbijen, tužitelj nije pozvan na plaćanje sudske pristojbe sukladno članku 5. stavak 1. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine, broj 74/95., 57/96., 137/02., 125/11., 112/12. i 157/13.).

U Rijeci, 5. lipnja 2017.

S u t k i n j a

Danica Vučinić, dipl. iur., v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude žalba nije dopuštena

Dostaviti:

- tužitelju
- ⊖ tuženiku Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ul. Roberta Frangeša Mihanovića 9
- zainteresiranoj osobi
- Vladi Republike Hrvatske radi objave presude u „Narodnim novinama“

Za točnost otpравka – ovlaštena službenica

Sanja Misirača

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	16.6.2017. 8:45:51		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/16-01/45	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-17-11	spis	0	

d1938350

